

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **P. S.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2012 čj. OAM-22/ZA-ZA04-PA03-2012, t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Toto rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou v níž nejprve zopakoval důvody, které jej k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany vedly. Jednalo se o jeho agitační činnost (spolu s dalšími „chodil mezi lidí a roznášel letáky“)ve prospěch Bloku Julie Tymošenkové a Viktora Janukoviče a to opakovaně

v roce 2004 a v roce 2009. Byl přepaden, zbit a hospitalizován v nemocnici. Opakovaně mu bylo vyhrožováno smrtí. Policie incident neřešila, byť znala jména útočníků. Mělo se jednat o kriminální živly a policie se s nimi znala. Žalovanému vytýkal, že nezohlednil obsah informace, resp. Zprávy o dodržování lidských práv na Ukrajině v roce 2010 z 8. 4. 2011 zpracovanou MZ USA, z níž je zřejmé, že policisté ne vždy konají řádně svoji práci, ve vládě i ve společnosti je velmi rozšířena korupce. V případě návratu se z objasněných důvodů obává o svůj život. Z vytýkaných vad rozhodnutí žalovaného, který nedostatečně zjistil skutkový stav věci vyplývá, že by mělo být zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 14. června 2012 téměř doslovně zopakoval obsah žaloby, jejíž oprávněnost rozhodně popřel. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost samotného žalobce o udělení mezinárodní ochrany, protokol o pohovoru, použité informace o zemi původu a na odůvodnění vlastního rozhodnutí. K žalobním námitkám uvedl, že zprávy žalobcem zmiňované nejsou v rozporu s informacemi, ze kterých správní orgán při rozhodování vycházel. Nelze pominout postoj žalobce, který po tvrzeném neúspěchu s policií na další možnost domoci se ochrany ze strany kompetentních orgánů své země rezignoval. Podkladové informace dávají signály o možnostech hledat ochranu soukromých osob u státních orgánů, kontaktovat nevládní organizace či využít institutu veřejného ochránce práv. Správní orgán poukázal na jasné nesrovnalosti ve věci údajů uvedených žalobcem k jeho osobnímu stavu, kdy ve věci správního vyhoštění za svoji manželku označil S. M., zatímco v řízení o udělení mezinárodní ochrany jmenovanou označil za svoji přítelkyni s tím, že manželka S. P. pobývá v Itálii a do doby současné, resp. do doby rozhodování žalovaného nebyli rozvedeni. Dále správní orgán připomněl, že žalobce pobýval na území České republiky po určitou dobu nelegálně a byl mu uložen podmíněný trest odnětí svobody. Lze se i s ohledem na udělené správní vyhoštění důvodně domnívat, že žádost byla motivována legalizací pobytu. Žalovaný vyslovil přesvědčení, že se dostatečným způsobem vypořádal s příběhem žalobce, vycházel z adekvátních informací a důvody pro vyhovění žádosti v případě žalobce neshledal. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Po zjištění, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou, projednal soud žalobu v rozsahu vytyčeném žalobními body (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. za presumovaného souhlasu žalobce a výslovného souhlasu správního orgánu.

V přezkumném řízení provedl důkaz podstatným obsahem správního spisu. Co možná nejstručněji se pokusí krajský soud zaznamenat informace žalobcem uvedené, když v podrobnostech odkazuje na obsah odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, ve kterém jsou sdělení žalobce zachycena prakticky doslovně. Pro posouzení důvodnosti žaloby jsou dle krajského soudu podstatné následující skutečnosti:

v žádosti uplatněné dne 25. 1. 2012 žalobce uvedl, že přicestoval na území

ČR v dubnu 2009, je státním občanem Ukrajiny, vyznává pravoslaví a zdravotní stav označil za dobrý. Jeho manželka S. P. žije v Itálii, jejich dvě děti zůstaly na Ukrajině. Za důvod svého odchodu označil politickou angažovanost v roce 2009 ve prospěch Bloku Julie Tymošenkové, kdy byl napaden a zbit kriminálními živly. Současně mu bylo vyhrožováno, že až bude u vlády Janukovyč, bude žalobce zastřelen. Policie jeho oznámení neřešila, neboť byla s útočníky v přátelském vztahu, žalobce z obav o život z Ukrajiny odcestoval. Stejně popsal situaci ve vlastnoručně psané žádosti.

Pohovor k žádosti se uskutečnil 31. ledna 2012 za přítomnosti tlumočnice ukrajinského jazyka. Ke svému životu žalobce uvedl, že po zhoršení pracovních možností na Ukrajině, tedy asi od roku 1996 začal jezdit za prací do Polska. V létě před prezidentskými volbami konanými v roce 2004 agitoval spolu s dalšími spoluobčany ve prospěch Viktora Juščenka. Již v té době jej kontaktoval muž jménem A. a další násilníci, žalobci za jeho agitační činnost vyhrožovali. V roce 2005 žalobce odejel do Horochiva, kde žila jeho tchyně. Pracoval na stavbě v Lucku a žil v Horochivě, kde pracoval až do roku 2008 na stavbě. Poté spolu s příbuznými pomáhal na stavbě rodinného domku. Připustil, že v Horochivu žádné problémy neměl. Před velikonoce roku 2009 přicestoval za rodinou do Novovolynska, kde došlo k opětovným výhrůžkám vůči osobě žalobce a již zmiňovanému fyzickému napadení, které skončilo dvoutýdenní hospitalizací v nemocnici. Napadení dle žalobce souviselo s opět začínající předvolební agitací ve prospěch Julie Tymošenkové. Policii incident nahlásil, avšak bez výsledku, a proto využil možnosti a Ukrajinu opustil. V Praze se náhodně setkal se svoji současnou přítelkyní a členkou jejich agitační skupiny S. M. Objasnil, že o azyl dříve nežádal, neboť o dané možnosti nevěděl. Učinil tak poté, kdy spolu s přítelkyní obdrželi rozhodnutí o správním vyhoštění a výjezdní vízum. K informacím obsaženým ve vyjádření v řízení o správním vyhoštění žalobce uvedl, že policii musel něco říci k důvodům, proč se nechce vrátit na Ukrajinu. To co policii uvedl, si vymyslel, dle žalobce by jeho problémy stejně nevyřešila. Návratu na Ukrajinu se obává z jím uvedených důvodů.

Součástí správního spisu je závazné stanovisko MV ze dne 19. prosince 2011 k možnosti vycestování cizince v souladu s ust. § 120a zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, které návrat žalobce na Ukrajinu nevyhloučilo.

Z pohledu krajského soudu je pro posouzení důvodnosti podané žádosti a celkové věrohodnosti příběhu žalobce velmi zásadní protokol ze dne 19. prosince 2011 (jeho kopie) o vyjádření účastníka správního řízení ve věci správního vyhoštění. Z protokolu se podává, že žalobce nežádal tlumočnicka s tím, že hovoří i rozumí českému jazyku. V tomto vyjádření bez jakýchkoli pochybností či vytáček uvedl, že do České republiky přicestoval za účelem práce. Na Ukrajinu nevycestoval proto, že na území České republiky řídil pod vlivem alkoholu a bez řidičského oprávnění, na Ukrajině se obával horšího trestu. Připustil, že mu nebyla prodloužena platnost víza právě s ohledem na záznam v rejstříku trestů. Za svoji manželku označil S. M., bývalá manželka spolu se dvěma dětmi prý žije na Ukrajině. Připustil, že

od roku 2010 pobýval na území České republiky nelegálně, v případě návratu na Ukrajinu by nesehnal zaměstnání a neměl by kde bydlet. Návratu se obává i proto, že má na Ukrajině dluhy. Závěrem potvrdil pravdivost jím uvedených informací.

Informace výše popsané doplnil žalovaný informacemi o situaci v zemi původu žalobce, které vyžádal z ověřených, objektivních a věrohodných zdrojů. O žádosti žalobce rozhodoval na základě těchto zpráv: Informace MZV č. j. 106362/2009-LPTP ze dne 13. května 2009, Informace MZV č. j. 111193/2009-LPTP ze dne 29. července 2009 a Informace MZV č. j. 12987/2010-LPTP ze dne 19. ledna 2010. Zprávy obsahují mimo jiné reakce na cílené dotazy týkající se možnosti podání stížnosti proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci, popisují možnosti úřadu veřejného ochránce práv a potvrzují v zásadě možný a bezpečný návrat neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu. Tyto konkrétní informace doplnil žalovaný o zprávy obsažené v databázi ČTK, které zachycují historický vývoj Ukrajiny až do doby současné.

Právní rámec projednávané věci je upraven následovně: mezinárodní ochranu lze podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany: shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvodky k udělení doplňkové ochrany. Podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu udělí azyl, bude-li v řízení zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo dle písm. b) je zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný k případu žalobce přistoupil odpovědně, správní řízení nevykazovalo žádné odchylky od požadovaného standardu. Žalobci byl dán dostatečný prostor pro přednesení svých důvodů a stejně tak obhájení, resp. vysvětlení zcela zřejmých nesrovnalostí v informacích, které poskytl žalovanému oproti informacím sděleným orgánům policie v řízení o správním vyhoštění.

Správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí zcela přiléhavě vyhodnotil situaci žalobce ve vztahu k § 12 písm. a) a písm. b) zákona o azylu. Vyzdvihl, že žalobce nebyl členem politické strany či hnutí, svoje politické přesvědčení však dal najevo agitační činností v roce 2004 a 2009 vždy v období prezidentské kampaně. Ze strany státních orgánů žádné problémy v souvislosti s tvrzenými aktivitami neměl, popsal toliko útok a výhružky od soukromých osob, které sám označil za kriminální živly. Napadení řešil oznámením na policii, kde se žádného výsledku nedočkal, neboť se policisté s útočníky znali. Další kroky formou stížnosti nadřízenému orgánu nevyužil a Ukrajinu opustil. Takto žalobcem popsanou situaci správní orgán

vyhodnotil zcela po právu tak, že jednání vůči žalobcově osobě nemělo charakter pronásledování z azylově relevantních důvodů. Zcela správně žalovaný zdůraznil, že po volbách v roce 2004, kdy se žalobce dle jeho tvrzení poprvé zapojil do agitační činnosti, po odplynutí povolebního emočního napětí žalobce žádné objektivní problémy neměl. Sám potvrdil, že pracoval na stavbách na různých místech a to bez potíží. Objektivní rozbor žalobcem poměrně nelogicky popsaneho časového období od roku 2004 do roku 2009 rozebral žalovaný na straně šesté a sedmé rozhodnutí a lze na tento popis vystihující jak určitou nelogičnost a nesourodost žalobcova příběhu (cesty do Polska za prací v době kdy se měl plně věnovat agitaci; negace řečeného s tím, že žil z úspor – ač měl v té době manželku a nezl. dítě; výhrůžky a napadení toutéž osobou v roce 2004 i v roce 2009, ačkoli volby se uskutečnily v roce 2010, téměř rok po odchodu žalobce z Ukrajiny apod), tak i fakt, že přes tvrzené zapojení do politické činnosti žalobce žil a pracoval po řadu let bez potíží, odkázat. Za situace, kdy žalobce nepředložil krajskému soudu žádné konkrétní důkazy, považuje soud za správné plně odkázat na obsah odůvodnění rozsudku žalovaného, který příběh žalobce a informace jím poskytované ve svém rozhodnutí zaznamenal téměř doslovně žalobce podrobně a navíc opakovaně zabýval a posuzoval jeho azylový příběh na pozadí objektivních informací o zemi původu, když samotný žalobce žádné důkazy ke svým tvrzením nenabídl.

Řízení o udělení mezinárodní ochrany vychází z ustáleného principu: žadatel předloží své konkrétní důvody, přednese svůj „azylový příběh“, ve kterém objasní důvody, pro které žádá o pomoc cizí stát. Má-li možnost, doloží k žádosti důkazy a správní orgán vyhodnotí reálnost, pravdivost a věrohodnost příběhu na pozadí informací o situaci v zemi žadatele. V přezkumném řízení soudním je v řízeních o udělení mezinárodní ochrany pevně ustálený názor na požadavek věrohodnosti, logičnosti a přesvědčivosti výpovědi předkládaných žadateli a to tím více za situace, kdy nejsou dotyční schopni svá tvrzení doložit konkrétními důkazy, což je i projednávaný případ žalobce. Krajský soud proto ve svých rozsudcích při respektování judikatury Nejvyššího správního soudu v Brně (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2006, čj. 6 Azs 386/2004-40) opakovaně zdůrazňuje, že *„pro případ, kdy není žadatel o azyl schopen doložit ke svému tvrzení o důvodech odchodu žádný důkaz, což je situace převažující, musí si být jednoznačně vědom důležitosti informací vyřčených před správním orgánem. Ty totiž v kontextu se získanými zprávami o zemi původu posléze slouží jako podklad pro rozhodnutí. Váhavé, vyhýbavé či nepřesné informace, které navíc žadatel v průběhu řízení ještě mění, jsou v závěru při porovnání s objektivními informacemi chápány jako účelové, nevěrohodné a pro azylové řízení nedostatečné. Je totiž nutno vycházet z toho, že udělení azylu je institut výjimečný, když jeho účelem je poskytnout ochranu jen tomu, kdo cítí skutečnou obavu z pronásledování z důvodů v zákoně o azylu uvedených. Pravdivost tvrzení žadatele a hodnověrnost jeho osoby jsou přitom základem, z něhož se v azylovém řízení nutně vychází, neboť skutečnosti, o kterých žadatel tvrdí, že byly důvodem jeho odchodu či důvodem vzniku jeho obav z návratu, mohou být ověřeny zpravidla jen rámcově. Potřebnou věrohodnost přitom sama osoba, a tím i její příběh, nutně ztrácí, pakliže je nepravdivost jejích tvrzení zjištěna nebo jde-li o tvrzení, která jsou v celkovém*

kontextu věci nemožná a vyloučena. A to je právě daný případ, když ve výpovědích žalobce byly zjištěny zásadní a výše zaznamenané nesrovnalosti.“

Správní orgán stejně jako krajský soud nemohl přehlédnout zcela zásadní nesrovnalosti v přednesech žalobce učiněných v řízení o udělení mezinárodní ochrany a v řízení o správním vyhoštění, když základní informace uvedené žalobcem v průběhu obou řízení byly již výše zaznamenány.

Dle krajského soudu je pro posouzení důvodnosti podané žádosti a následně žaloby podstatný příběh přednesený žalobcem v řízení o správním vyhoštění. Pokud v řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce objasňuje zcela zásadní rozpory v poskytnutých informacích tím, že policie by mu stejně nepomohla a něco říci musel, pak takovéto vysvětlení považuje krajský soud za účelové. Naopak je přesvědčen, že pravda o důvodech odchodu žalobce a obav z případného návratu je právě tak, kterou žalobce přednesl v protokolu z 19. prosince 2011 v souvislosti se správním vyhoštěním, tedy problémy ekonomické spočívající v nedostatku pracovních příležitostí, absence zázemí a dluhy. Teprve poté, když žalobci hrozilo opuštění České republiky, kde vědomě po dobu dvou let nelegálně pobýval, vstoupil do azylového řízení s cílem vyhnout se vyhoštění a alespoň po nějakou dobu si legalizovat pobyt, vytvořil další příběh o své politické angažovanosti. Krajský soud je přesvědčen o oprávněnosti závěru o účelovém vstupu do azylového řízení, který je zcela shodný se závěrem žalovaného, neboť zcela logicky vyplývá ze zjištěné situace a okolností příběhu. S ohledem na účelové podání žádosti považoval krajský soud informace shromážděné žalovaným za zcela adekvátní dané situaci a okolnostem případu, a proto nepovažoval případné doplnění dokazování o další obecné hodnocení situace na Ukrajině, byť kompetentním a objektivním subjektem, kterým nepochybně MZ USA je, za účelné a nezbytné (§ 52 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí žalobcem vytýkanými vadami, stejně tak napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 písm. a) a stejně tak § 12 písm. b) zákona o azylu žalobcovým příběhem naplněn nebyl. Další pobyt na území je proto nutno řešit dle zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území republiky.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena

pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Soud rozhodl, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. Správní orgán měl dostatek podkladů a informací uvedených žalobcem, které na pozadí informací o situaci v Pobřeží slonoviny nevyhodnotil se stručným, leč přiléhavým odůvodněním jako okolnosti nezakládající nárok na udělení tohoto typu mezinárodní ochrany. Poměrně strohé odůvodnění nicméně krajský soud po zhodnocení celkové situace (dobrý zdravotní stav žalobce, neexistující reálné nebezpečí, přiměřeně stabilní společensko-politické situace v zemi) aproboval. Lze tedy uzavřít, že se správní orgán neodchyloval od dosavadní judikatury NSS v Brně, když lze odkázat např. jeho rozhodnutí č.j. Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný hodnotil skutečnosti tvrzené žalobcem na pozadí věcných, objektivních a dostatečně aktuálních informací (soudem zachyceny v obsahu odůvodnění tohoto rozsudku, stejně tak na ně odkázal žalovaný v odůvodnění rozhodnutí) shromážděných v průběhu správního řízení. V rámci úvah týkajících se tzv. doplňkové ochrany správní orgán věnoval rozboru žalobcova příběhu pozornost rovněž i s ohledem na jím uvedené blízké vazby k přítelkyni S. M. s přihlédnutím k obsahu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a rovněž se znalostí rozhodovací činnosti NSS v Brně, kdy připomněl usnesení ze dne 8. 1. 2009 sp. zn. 2 Azs 66/2008 řešící otázku rodinných vazeb v návaznosti na povinnosti vycestovat při nesplnění podmínek § 14a zákona o azylu. Na území Ukrajiny v současné době nedochází k vnitřnímu ozbrojenému konfliktu, země není ve válečném stavu a informace z objektivních informačních zdrojů jasně svědčí o reálné možnosti žalobcova návratu bez toho, aniž by Česká republika porušila zásadu non-refoulement zakotvenou v čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu nebyly soudem v daném v případě rovněž zjištěny, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný. Se závěry žalovaného a odůvodněním i této části rozhodnutí se soud ztotožňuje.

V ostatním si krajský soud dovoluje odkázat na obsah podrobně odůvodněného rozhodnutí správního orgánu, který se zabýval všemi podstatnými přednesy žalobkyně a kdy jím zjištěné a následně přijaté a odůvodněné závěry plně akceptuje. Pro tento postup našel krajský soud oporu v rozsudku Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130: „I. Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“

Žalobcem vytýkané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, krajský soud po přezkumném řízení neshledal, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 29. března 2013

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně